DESIRE®

Yvonne Lindsayová

Nevinné flirtování

HARLEQUIN®

Yvonne Lindsayová

NEVINNÉ FLIRTOVÁNÍ

Překlad

Dana Kovaľová

Milá čtenářko,

velice mě těší, že se spolu opět setkáváme nad stránkami mých harlequinek. Hrdinky mých květnových příběhů jsou úspěšné mladé ženy, které dokonale zvládají svou profesi, ať je to krizová manažerka v povídce Proč se držet pravidel?*, nebo televizní producentka z romance* Potíže s bývalým*, či ředitelka a majitelka hotelu posledního titulu* Nevinné flirtování*. Ano, tyto ženy jsou profesionálky každým coulem a všechny mají pocit, že vážnější vztah by jim jen komplikoval život. Vždyť to potvrzují i jejich dosavadní životní zkušenosti. Ovšem když se v jejich blízkosti ocitne opravdu okouzlující muž, je velmi těžké takovému pokušení odolat… No a když se z takového potěšení vyklube i něco vážnějšího, tak by jenom hlupák nesáhl po životní šanci mít po boku toho pravého.*

Věřím, že Vám mé příběhy přinesou hodně potěšení a radosti.

S láskou
Váš Harlequin

Yvonne Lindsayová

NEVINNÉ FLIRTOVÁNÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
One Night Consequence

První vydání:
Harlequin Books, 2022

Překlad:
Dana Kovaľová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2022 by Dolce Vita Trust
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9221-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9222-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9223-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Stevie naposledy uhladila pokrývku, než ustoupila od postele se čtyřmi sloupky a s pocitem hrdosti se rozhlédla po místnosti. Milovala vánoční dekorace předávané v rodině z generace na generaci, které pečlivě vybalila z krabic uložených v podkroví. Všechno se konečně začalo skládat dohromady. Život byl dobrý.

Ne, byl fantastický.

Konečně se jí plnil sen proměnit sto čtyřicet let starý rodinný viktoriánský dům s dvanácti ložnicemi na úspěšný, luxusní butikový hotel.

Posledních osmnáct měsíců bylo těžkých, ale to platilo pro každého podnikatele v turistickém ruchu po celém světě. Podařilo se jí překonat celou tu náročnou dobu a neutopit se. A teď byla připravená plavat. Jakmile bude mít od banky potvrzení o nové půjčce, může všechno spustit.

Ze snění ji vyrušilo burácení motoru silného vozu, které se ozvalo na příjezdové cestě. Zvláštní, neměla žádnou rezervaci, ale možná přijala Elsa. Stevie provozovala hotel se dvěma zaměstnankyněmi – Elsou, která pomáhala s úklidem a chodila s hosty jako průvodkyně na horské tůry, a Penny, která kralovala kuchyni. To, co dokázala uvařit a upéct, ještě ani nebylo vymyšleno.

Se spokojeným úsměvem se otočila k oknu. Ano, všechno jde podle plánu, pomyslela si, ale její úsměv

zvadl, jakmile uviděla nízké evropské dvoudveřové kupé, které právě dojelo na konec příjezdové cesty a zastavilo před schodištěm u hlavního vchodu.

Nespokojeně stiskla rty.

Přesně tenhle druh okázalého předvádění vlastního bohatství, jaký zosobňovalo to auto, byl snem jejího zesnulého manžela. Ústa jí zaplavila hořká pachuť a Stevie rychle polkla, aby ji zahnala.

Na Harrisona nemyslela už celé týdny, ale některé věci jí ho připomněly a s nimi i pocity nedostatečnosti a závislosti, které v ní vyvolával.

Odvrátila se od okna a připomněla si, že už není tou ženou, jakou z ní Harrison udělal. Byla zase sama sebou, Stevie Nickersonovou, hrdou majitelkou hotelu Nickerson House. Dům patřil její rodině od konce devatenáctého století, kdy ho její předci postavili ze dřeva z nedalekého Nickersonova mlýna a dřevařské společnosti. To byly její kořeny. Sem patřila. Tady byla šťastná. A ať se děje cokoli, na tváři bude mít šťastný úsměv, až bude vítat svého jediného současného hosta.

Zlehka seběhla dolů po hlavním schodišti a rukou klouzala po nablýskaném dřevěném zábradlí ozdobeném girlandami z cesmíny a bobulí. Celý dům znala tak dobře, že by se tu mohla pohybovat i se zavřenýma očima. Byl to její domov. A teď se o něj mohla dělit s ostatními.

Právě došla k recepci, když se otevřely přední dveře. Oslnilo ji slunce, a tak v první chvíli neviděla tvář příchozího, jen obrys vysokého, silného těla s únavou pokleslými rameny a dost obnošenou sportovní taškou v ruce.

„Vítejte v Nickerson House. Doufám, že jste měl dobrou cestu," řekla, když se za ním zavřely dveře. Za nimi zmizelo i slunce a Stevie měla možnost jasně vidět jeho rysy. Vlasy měl odhrnuté z čela, pod nímž

byly pronikavé šedé oči pod hustým tmavě blonďatým obočím. Nad strništěm na tváři a hranatou čelistí mu výrazně vystupovaly lícní kosti, ale její pohled nejvíc přitahovala jeho ústa. Ta tvořil ostře vyrýsovaný horní ret kontrastující se smyslně plným spodním.

Tuhle tvář znala a měla ji uloženou někde hluboko v nejtemnějších zákoutích vzpomínek. Když ji teď uviděla, vyděsila se a žaludek se jí sevřel, jako by ho někdo svázal na uzel.

Fletcher Richmond, nejlepší přítel jejího zesnulého manžela.

Tady, v jejím domě.

Od Harrisonovy smrti ho neviděla, a už předtím to vypadalo, že se s Harrisonem nějak odcizili. Stevie nebyla pokrytec a otevřeně si přiznávala, jak se jí tehdy ulevilo, že se při jeho občasných návštěvách už nemusí přetvařovat. Nikdy nepřemýšlela nad tím, co ochlazení jejich přátelství způsobilo, a pokud ano, tak to přičítala tomu, že se vydali každý jinou cestou. Navíc už v té době začínala cítit trhliny v jejich manželství, které ji připravovalo o veškerou energii.

Fletcher se objevil v davu lidí na Harrisonově pohřbu a krátce s ní promluvil, aby jí vyjádřil soustrast.

Vidět ho teď a tady pro ni byl šok.

Sáhla si na krk, jako by chtěla uvolnit sevření, kvůli kterému najednou nebyla schopná najít hlas. Tohle je určitě nějaký omyl, pomyslela si a zlehka si odkašlala.

„Stephanie?“ Vypadal stejně zaskočený, jako se cítila ona.

„Teď si říkám Stevie.“

Než se s Harrisonem vzali, trval na tom, aby používala celé křestní jméno. Jako by měl pocit, že se líp hodí pro manželku muže mířícího do nejvyšších vrstev společnosti. Ostatně vždycky měla pocit, že si ji vybíral spíš jako dokonalý doplněk svých politických ambicí – tedy pod podmínkou, že se vzdá zkrácené

podoby svého křestního jména, nechá si narovnat zuby, bude chodit na kurzy společenské konverzace a naučí se správně chovat a oblékat.

Tehdy byla takový blázen, že se všemu podřídila. Udělala to, protože byla přesvědčená, že ho miluje. A co hůř, byla přesvědčená, že on miluje ji.

„Stevie, hm? Proč?“

Fletcher neplýtval časem a šel rovnou k věci. Takový byl vždycky, co si pamatovala. A taky si pamatovala, že to byl jediný muž, s nímž se kdy setkala, který ji dokázal vyvést z míry pouhým pohledem. I teď cítila ten důvěrně známý pocit, kdy jí krev v těle začala proudit rychleji, bradavky v podprsence z jemné krajky ztuhly a v podbřišku jí mravenčilo.

Přinutila se to všechno ignorovat, tak jako předtím.

„Byla jsem zvyklá vždycky používat jméno Stevie. Alespoň tedy než jsem se seznámila s Harrisonem. A teď jsem se k tomu vrátila. Ale na tom nesejde. Pokud jde o rezervaci…“

„Neměl jsem tušení, že ti to tu patří. I když si vzpomínám, že Harrison jednou říkal, že tvoje rodina podnikala v oboru hotelových služeb.“

Vůbec nepochybovala, že Harrison něco takového říkal. Harrison byl mistr v překrucování a určitě se postaral, aby to znělo mnohem velkolepějším dojmem, než to skutečně bylo.

Fletcher ale mezitím pokračoval. „Včera jsem sem volal a zamluvil si pobyt na dva týdny.“

Dva týdny? Uzel na jejím žaludku se ještě víc utáhl.

„Jen to zkontroluju,“ zamumlala, aby získala trochu času.

Počkala, až se rozsvítí obrazovka počítače a otevřela stránku rezervací, i když vůbec nepochybovala, že tam bude. Dokonce i s poznámkou od Elsy, že by chtěl absolvovat nějaké túry do hor s průvodcem. Jak to mohla přehlédnout? Kdyby tušila, že má přijet, tak

by… tak by co? Zrušila jeho rezervaci? Vyrazila na dlouhou plavbu pomalou lodí někam daleko odtud?

Silou vůle se přinutila vzpamatovat. Tohle bylo směšné. Byla dospělá a potřebovala hosty.

„Ano," odpověděla co nejprofesionálnějším tónem. Tady to je. Máte Beaumontovo apartmá. Máte zavazadla, pane Richmonde?"

„Ale no tak. Jsem Fletcher a dřív jsme si tykali. Jsme staří přátelé."

Přátelé? To si nikdy nemyslela. On a Harrison byli nejlepší kamarádi na vysoké, ale ona ho za svého přítele nikdy nepovažovala. Zvlášť když její tělo reagovalo naprosto nevhodným způsobem, kdykoli ho jen viděla.

Přinutila se usmát.

„Tak dobrá, Fletchere. Zavazadla?"

„Jenom tenhle bágl," odpověděl, nadzvedl svou plátěnou tašku o pár centimetrů a poslal jí úsměv, při kterém jí změkla kolena. Vždycky byl nádherný, ale když se usmíval, nebezpečně ohrožoval duševní rovnováhu kterékoli ženy. Ale vzhled dokázal být matoucí a trpká zkušenost ji naučila soudit muže podle toho, jak se chovají k ostatním. Vůbec nepochybovala, že Fletcher během pár minut začne mít speciální požadavky a prosazovat svou vůli, tak jako to dělal Harrison. Koneckonců její zesnulý manžel vždycky říkal, že on a Fletcher jsou ze stejného těsta.

„Pojď se mnou, ukážu ti tvůj apartmán," řekla rezervovaně a vyšla před recepční přepážku. Okamžitě se cítila zranitelná. Nebyla nijak malá, ale Fletcher se nad ní tyčil o víc než deset centimetrů. Možná bych měla začít nosit v práci vyšší podpatky, pomyslela si, ale ihned tu myšlenku zahnala.

Ne. Už ne.

Slíbila si, že se už nikdy nebude oblékat tak, aby potěšila nějakého muže, anebo splnila jeho představu

o tom, jak by měla vypadat. Pro svou novou kariéru si zvolila prosté, ale elegantní černé šaty, v létě s krátkými a v zimě s dlouhými rukávy, které doplnila lodičkami na nízkém podpatku. Narovnala ramena a zamířila k velkému schodišti, které vedlo do patra. „Pěkné místo," poznamenal Fletcher, když vyrazil za ní.

„Děkuju. Žilo tady pět generací mojí rodiny."

„To je zajímavé. Harrison se o tom nikdy nezmínil."

Ne, to jistě ne. I když byla její rodina vždycky dobře situovaná, nikdy nedosáhla stejné výše opojného bohatství, jako Harrisonovi rodiče. A její bývalý manžel jí dával jasně najevo, jak by mu měla být vděčná, že ji pozvedl z průměrných poměrů a od základů jí změnil život. Což byla pravda… ale jinak, než to bral on, pomyslela si a trpce se pousmála.

„Tady je tvůj pokoj," řekla, když došli na konec chodby. Otevřela dvojité dveře, které vedly do apartmánu přebudovaného z původní hlavní pánské a dámské ložnice, a ustoupila stranou, aby mohl Fletcher vejít dovnitř.

„Jsem si jistá, že tu najdeš všechno, co potřebuješ, ale kdybys chtěl cokoli dalšího, dej mi vědět. Stačí zvednout telefon a vytočit nulu."

„Pět generací?" zeptal se, když se otočila k odchodu.

Na chvilku zaváhala. Nechtělo se jí vyprávět mu historii své rodiny, ale stejně by ji našel vytištěnou v brožurce pro hosty, která ležela na stolku u okna, a proto se rozhodla mu podat zestručněnou verzi.

„Ano, můj pra-pra-pra-dědeček tenhle dům postavil pro svou anglickou nevěstu. A od té doby tu bydleli Nickersonovi."

„Ale nebyl to vždycky hotel, že?"

„Ne. Ale když umřel můj dědeček, moje babička to přeměnila na wellness resort v hippie stylu. Dost tím

naštvala sousedy, kteří si mysleli, že je tu nějaký kult. Vždycky říkala, že jí to pomohlo uživit sebe i mého tátu, a tak to stálo za trochu zvířených vášní. Díky, změnám, které tehdy udělala, včetně přistavěných koupelen a větší kuchyně, bylo jednodušší předělat dům na butikový hotel."

Fletcher se zasmál a Stevie cítila v břiše povědomé zachvění. Tohle si pamatovala z dřívějška. Jak jeho smích dokázal rozsvítit celou místnost a všechny lidi v ní.

„Tvoje babička mi připadá jako úžasná osobnost. Ještě tu bydlí?"

„Umřela před pár lety. Pořád mi hrozně chybí. Harrison ti možná řekl, že si mě vzala k sobě, když moje rodiče zabila lavina."

„Je mi líto tvojí ztráty."

Ta slova mohla znít triviálně, ale kupodivu v jeho podání byla plná pochopení a soucitu.

„Děkuju. Jak už jsem říkala, v apartmá bys měl najít všechno, co potřebuješ. Snídani můžeš mít tady v pokoji nebo v jídelně. Stačí, když nám dáš vědět do deseti večer předchozího dne."

„Mám u rezervace zamluvené i túry s průvodcem, jak jsem chtěl?"

„Ano, ale kolegyně, která je dělá, tu momentálně není. Můžu je pro tebe zařídit u jiného provozovatele v okolí."

„Anebo se mnou můžeš jít ty," odpověděl tiše.

„Já jsem moc zaneprázdněná, abych…"

„Myslím, že v balíčku, co jsem si koupil, je doprovod někoho z tohoto hotelu na náročnější trasy."

Stevie v duchu zasténala, ale ovládla se.

„Dobře. Doprovodím tě sama. Pokud mi dáš vědět předem, budu ráda. Ještě něco?"

Znovu se otočila k odchodu, ale i tentokrát ji zastavil jeho hlas.

„Pojď se mnou dneska na večeři. Můžeme si popovídat o starých časech."

Na vteřinu nebo dvě zavřela oči a nadechla se, aby se uklidnila. Jediným problémem bylo, že přitom vdechla i jeho vůni. Svěží citrus s podtónem santalového dřeva a živoucí mužností, o které si myslela, že ji už dávno zapomněla… vůni, která pro ni byla stejně zapovězená teď, jako když byla vdaná za jeho nejlepšího přítele.

„Fletchere," řekla a do hlasu se jí vloudil podrážděný tón. „Na dnešní večer už mám svoje plány. A upřímně řečeno, o starých časech bych s tebou radši nemluvila, vzhledem k tomu, že jsem se na ně posledních osmnáct měsíců snažila zapomenout."

Vyšla na chodbu, zavřela dveře a rychle vykročila ke schodišti. Ruka na zábradlí se jí třásla. Proč jsem ho nechala, aby mě takhle rozhodil? Tohle je můj podnik. Můj domov. A on je tu jenom jako host, opakovala si v duchu. Stráví tu dva týdny, a potom zase zmizí. A do té doby musím být přísně profesionální a dodržet všechno, co hotel Nickerson House nabízí. Jeho zážitek ze zdejšího pobytu musí být dokonalý.

I kdyby mě to mělo zabít.

DRUHÁ KAPITOLA

Fletcher se díval na dveře a přemýšlel, co k čertu řekl, že mohl Stephanii… vlastně, Stevii tak strašně naštvat. Chtěl jenom nostalgicky zavzpomínat. To snad nebylo nic divného? Harrison jí musel chybět. Byl tak obrovská osobnost. Ale možná to bylo právě tím. Možná byla jeho ztráta příliš velká, aby o ní dokázala mluvit. Koneckonců to byl teprve rok a půl nebo jen o málo víc.

Zopakoval si slova, která Stevie řekla, než odešla. Něco o tom, že dělá, co může, aby zapomněla?

Zamračil se. To neznělo správně. Byli jeden druhému oddaní, ale žena, se kterou se setkal dnes, nebyla stejná jako Harrisonova snoubenka, a pak jeho žena, i když nebyla o nic méně úchvatná. V první řadě to jméno. Kupodivu jí sedělo víc než formálnější Stephanie. Navíc bylo zřejmé, že ani v nejmenším neztrácela čas, opustila jejich manželský dům a zamířila do svého domova z dětství, jako by se nemohla dočkat, až odsune tuhle část života do minulosti.

Ostře se nadechl a zauvažoval, proč nad tím vlastně tolik přemýšlí. Koneckonců, kdo byl, aby mohl hodnotit, jak se ostatní vyrovnávají s náhlým úmrtím v rodině? Sám skoro před rokem ztratil tátu. Ale nebylo moc pravděpodobné, že by Harrison žil stejný dvojí život, jako Fletcherův otec, který měl dvě různé rodiny, v každé dva syny a jednu dceru, a dva skoro stejné podniky; jeden ve virginském Norfolku a druhý ve

washingtonském Seattlu. A dařilo se mu je úspěšně tajit dlouhých čtyřiadvacet let. Obě rodiny se dozvěděly o existenci té druhé, až když Douglas Richmond padl mrtvý k zemi ve své kanceláři v Seattlu.

Naštěstí sdílený šok a zármutek dokázal nevlastní sourozence sblížit. Ale bez ohledu na to se pořád Fletcher nedokázal tak docela vyrovnat se zjištěním, že jeho otec, kterého celý život obdivoval jako čestného muže oddaného své rodině, byl podvodník. Proto se taky rozhodl udělat něco, co rozhodně neměl ve zvyku. Vzal si ve své firmě Richmond Construction volno a odjel na dvoutýdenní dovolenou v horách. Doufal, že si tady dobije baterky a vzpamatuje se po celém tom bouřlivém roce. Ovšem Stephanie Reedová byla poslední člověk, kterého by čekal, že tu potká.

Ne že by na ni nemyslel od chvíle, kdy Harrisonův život vyhasl při havárii letadla. Upřímně řečeno, sotva dokázal dostat z hlavy vzpomínku na její šokovaný výraz na Harrisonově pohřbu. Všechny instinkty ho nabádaly, aby jí nabídl útěchu, ale vzpomněl si, jak mu při každé návštěvě u nich doma dávala najevo, že pokud jde o ni, je tam jen tolerován, ne vítán. Navíc se nevědomky stala překážkou v jeho přátelství s Harrisonem. Jejich kamarádství bylo vždycky založené na vzájemné rivalitě. Snažili se překonat jeden druhého, ať už šlo o známky ve škole, sportovní úspěchy nebo dívky, se kterými měli letmé vztahy. Fletcher odmaturoval jako nejlepší z ročníku, Harrison za ním zaostal jen o pár bodů. Ale pak ho Harrison překonal, když se seznámil se Stephanií a oženil se s ní.

Ale od té doby se hodně změnila. Pryč byly boty a šaty od známých návrhářů. Zmizely pečlivě narovnané vlasy, které měla vždycky dokonale zastřižené tak, aby jí padaly přesně na ramena, stejně jako líčení zvýrazňující její dokonalé rysy i francouzská manikúra na nehtech.

Teď sice měla dobře padnoucí šaty, ale vlasy se jí volně vlnily. Byl si jistý, že kdyby je narovnala, sahaly by jí do půlky zad. Svrběla ho ruka, aby je pohladil a zjistil, jestli jsou tak hedvábně jemné, jako vypadají. Pleť měla čistou a svěží, a jestli na sobě měla vůbec nějaké líčidlo, tak jen jemný dotyk řasenky, aby zvýraznila své nádherné, okouzlující oči. A dokonce i mluvila jinak… kadence jejího zlehka zastřeného hlasu byla méně formální.

Jako by sama sebe kompletně přetvořila, a přitom byla pořád zatraceně atraktivní. Začalo mu docházet, že tahle dovolená bude něco jako podivně příjemný druh mučení.

Odhodil plátěnou tašku na křeslo a shodil boty, než se natáhl na postel a zabořil hlavu do měkkého péřového polštáře. Zavanula z něj slabá vůně levandule a Fletcher ji hluboce vdechl. Až do téhle chvíle si neuvědomil, jak napjatý byl během šestihodinové jízdy sem. Teď se konečně jeho tělo uvolnilo a zaplavil ho pocit pohody, jaký už dlouho nezažil. Kvůli tomuhle sem přijel. Aby měl čas se zastavit a přemýšlet. Srovnat si myšlenky. A být chvíli sám sebou.

Už od doby, co byl mladý, musel během poloviny roku zastávat roli pána domu, když byl jeho otec pryč za tím, čemu říkal „podnikání“. Což, jak už teď věděl, znamenalo, že byl se svou druhou rodinou.

Fletcher tak musel být oporou matce, bránit sourozence, vyřizovat záležitosti v kanceláři a zodpovídat se radě. Celý život byl tím, kdo napravuje a řeší všechny problémy své rodiny a stará se o ostatní. A pak se jeho život zhroutil. Nedokázal napravit otcovu zradu, matčiny lži, zármutek všech kolem sebe a čím dál tím důraznější naléhání snoubenky, ať ten skandál pro všechno na světě zastaví. Nic z toho, co dělal a musel udělat za poslední rok, mu nepřinášelo žádné uspokojení. A uvědomil si, že je unavený. Čím dál tím víc